

OHNIVÝ TRÓN

Rick Riordan

FRAGMENT

Kronika Cartera Kana 2

Ohnivý trón

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Kronika Cartera Kana 1 – Červená pyramída
Kronika Cartera Kana 3 – Tieň hada

Rick Riordan
Kronika Cartera Kana 2 – Ohnivý trón – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

OHNIVÝ TRÓN

OHNIVÝ TRÓN

Napísal Rick Riordan

*Pre Connera a Maggie, skvelý súrodenecký tím
rodiny Riordanovcov*

Obsah

1. Zábava so spontánnym vznietením	11
2. Skrotíme trojtonového kolibríka	22
3. Zmrzlinár plánuje našu smrť	33
4. Narodeninová pozvánka na súdny deň	46
5. Naučím sa nenávidieť hnojivá	62
6. Takmer ma zabije napájadlo pre vtáky	74
7. Darček od psohlavca	84
8. Všeobecné meškanie na stanici Waterloo (za toho obrovského paviána sa ospravedľujeme)	96
9. Výškovo obmedzený výlet do Ruska	117
10. Stretnutie so starým červeným kamarátom	130
11. Carter spraví strašnú hlúposť (čo nikoho neprekvapí)	145
12. Zvládnem tajnú menológiu	158
13. Nosom mi prelezie démon	179
14. V hrobke Zie Rašídovej	192
15. Ťavy sú nechutné	202
16. ... ale nie také nechutné ako Rimania	213
17. Menšikov a jeho chaotické vražedné komando	235
18. Hazard v predvečer súdneho dňa	250
19. Pomsta boha losov	265
20. Návšteva v domove milej hrošice	281

21. Kupujeme si čas	297
22. Priatelia, kde ich nečakáš	318
23. Roztočíme divoký domáci žúr	333
24. Sľubujem nemožné	341
POZNÁMKA AUTORA	355
SLOVNÍČEK	356

VAROVANIE

Toto je prepis zvukového záznamu. Carter a Sadie Kanovci sa mi prvý raz prihlásili v nahrávke, ktorú som dostal vlani a prepísal ju pod názvom Červená pyramída. Tento druhý záznam dorazil na moju adresu krátko po vydaní knihy, takže môžem predpokladať, že Kanovci mi dôverujú a zverujú mi pokračovanie svojho príbehu. Ak je táto druhá nahrávka pravá, nedá sa vývoj udalostí nazvať inak ako desivý. V záujme Kanovcov a celého sveta dúfam, že nasledujúci príbeh je len vymyslený. Inak sme všetci v poriadnej kaši.

1. Zábava so spontánnym vznietením

C
A
R
T
E
R

Tu Carter.

Počuj, nemáme čas na dlhé úvody. Musíme tento príbeh vyrozprávať rýchlo, inak je s nami všetkými koniec.

Ak si nepočul našu prvú nahrávku, tak... no, s radosťou ťa zasväťím: po našom svete voľne pobejú egyptskí bohovia, snaží sa ich zastaviť banda mágov zvaná Dom života, všetci z nich mňa a Sadie nenávidia a obrovský had sa chystá prehltnúť slnko a zničiť náš svet.

[Au! Za čo to bolo?]

Sadie ma práve tresla. Že vraj ti príliš naháňam strach. Mám zaradiť spiatočku, zacúvať a začať od začiatku.

Fajn. No osobne si myslím, že by si mal mať strach.

Účelom tejto nahrávky je opísať, čo sa v skutočnosti deje a ako sa to všetko pokašľalo. Dovoľuješ sa o nás plno nezmyslov od množstva ľudí, ale za tých mŕtvych fakt nemôžeme. Ani za to s tým hadom. No... aspoň nie priamo.

Všetci mágovia sveta sa musia spojiť. Inak nemáme šancu.

Takže tu je ten príbeh. Rozhodni sa sám. Všetko sa to začalo, keď sme podpálili Brooklyn.

Mala to byť jednoduchá akcia: vklásnuť do Brooklynského múzea, vypožičať si istý egyptský artefakt a zmiznúť tak, aby nás nechytli.

Nie, krádež by to nebola. Tú vec sme potom chceli vrátiť. No asi sme vyzerali dosť podozrivo: štyri decká v čiernych úboroch nindžov na streche múzea. A navyše pavián, takisto prezlečený za nindžu. Dosť podozrivá banda.

Zo všetkého najskôr sme poslali našich učňov Jas a Walta otvoriť bočné okno. Chufu, Sadie a ja sme sa medzitým vydali na prieskum veľkej sklenenej kupoly uprostred strechy, ktorú sme chceli použiť ako únikovú cestu.

Lenže nevyzerala veľmi nádejne.

Bolo už dávno po zotmení a múzeum malo byť zavreté, ale kupola žiarila. Vnútri, o dvanásť metrov nižšie, v plesovej sále veľkej ako letiskový hangár, korzovali a tancovali stovky ľudí v smokin-gocho a vo večerných šatách. Hral tam orchester, ale hudbu som nepočul, pretože mi v ušiach hučal vietor a drkotali mi zuby. V tom ľanovom pyžame som mrzol.

Mágovia by mali nosiť ľan, pretože neprekáža mági. V egyptskej púšti, kde nemrzne a neprší, je to určite výborná tradícia. No v marci v Brooklyne takmer samovražda.

Mojej sestre Sadie zima zrejme neprekážala. Rozoberala zámky kupoly a pohmkávala si do rytmu niečo zo svojho iPodu. Uznaj – čo za zlodeja si prinesie na vlámačku do múzea vlastný hudobný sprievod?

Bola oblečená rovnako ako ja, až na tie vojenské topánky. V blond vlasoch mala červený melír – fakt nenápadný na tajnú misiu. Pre modré oči a svetlú pleť sa mi ani trochu nepodobala, čo nám obom vyhovovalo. Vždy bolo výhodné môcť tvrdiť, že tá bláznivá baba vedľa mňa nie je moja sestra.

„Povedala si, že múzeum bude prázdne,“ zahundral som.

Sadie ma nepočula, kým som jej nevytiahol slúchadlá z uší a nezopakoval to.

„No, malo byť prázdne.“ Nepriznala by to, ale po troch mesiacoch v Spojených štátoch už strácala britský prízvuk. „Podľa

webových stránok zatvára o piatej. Ako som mala vedieť, že tu bude svadba?“

Svadba? Pozrel som sa dole a pochopil som, že má pravdu. Niektoré ženy mali na sebe ružové družičkovské šaty. Na jednom stole trónila veľká biela poschodová svadobná torta. Dve skupiny hostí zdvihli ženícha a nevestu na stoličkách a niesli ich cez sálu, okolo sa rojili ich kamoši, tancovali a tleskali. Celé to vyzeralo, akoby sa schyľovalo k čelnej zrážke nábytku.

Chufu zaťukal na sklo. Ani v tom čiernom úbore nedokázal splynúť s tmou pre zlatý kožuch, nehovoriac o jeho krikľavom nose a zadku.

„Agh!“ zavrčal.

Keďže bol pavián, mohlo to znamenať čokoľvek od „Pozri, tam dole je jedlo,“ cez „To sklo je ale špinavé,“ až po „Teda, tí ľudia robia s tými stoličkami poriadne hlúposti.“

„Chufu má pravdu,“ tlmočila Sadie. „Cez tú oslavu sa nedostaneme. Iba ak by sme predstierali, že sme údržbári...“

„Jasné,“ zaškeril som sa. „Pardon, prosím. Len tadiaľto odnesieme trojtonovú sochu. S dovolením ju vyvlečieme cez strechu von. Nedajte sa rušiť.“

Sadie obrátila oči stĺpkom. Vytiahla paličku – zahnutý kus slovinoviny s vyrytými obludami – a namierila ju na spodnú časť kupoly. Rozžiariť sa zlatý hieroglyf a odskočila posledná zámka.

„No, prečo to vlastne otváram,“ zamračila sa, „keď tadiaľto neodídeme? Nemôžeme skrátka zmiznúť rovnakou cestou, akou vlezeme dovnútra – tým bočným oknom?“

„Už som ti to hovoril. Tá socha je obrovská. Tadiaľ neprejde. Navyše tie pasce...“

„A keby sme to skúsili znova zajtra v noci?“ navrhla.

Pokrútil som hlavou. „Zajtra celú výstavu zbalia a presťahujú inde.“

Zdvihla obočie tým svojím známym protivným spôsobom. „Keby nás tak niekto skôr upozornil, že tú sochu musíme ukradnúť...“

„Kašli na to.“ Vedel som, kam tým mieri. Nepomôže nám, keď sa budeme so Sadie celú noc hádať na streche. Jasné, mala pravdu.

Nevaroval som ju dosť skoro. Lenže, dofrasa – nemal som práve spoľahlivé zdroje. Až po týždňoch žiadostí o pomoc som v sne konečne dostal radu od kamoša, sokolieho boha Hora: *Ozaj, mimochodom, už som ti hovoril o tom artefakte, čo si chcel? O tom, čo môže byť kľúčom k záchrane sveta? No, tak ten posledných tridsať rokov trčí tamto o kúsok nižšie v Brooklynskom múzeu, ale zajtra sa sťahuje do Európy, tak švihajte! Máte päť dní na to, aby ste zistili, ako ho použiť, inak je s nami všetkými koniec. Veľa šťastia!*

Mohol som mu vynadať, prečo mi to nepovedal skôr, ale nemalo to význam. Bohovia prehovoria len vtedy, keď sa im chce, a o čase smrteľníkov nemajú poňatia. Viem to, pretože pred pár mesiacmi som mal Hora priamo v hlave. Ešte mi po ňom zostalo pár zlovykov – občas mám napríklad sto chutí loviť myši alebo vyzývať ľudí na boj na život a na smrť.

„Jednoducho sa držíme plánu,“ vyhlásila Sadie. „Vlezieme dovnútra bočným oknom, nájdeme sochu a necháme ju preplávať sálou. Čo s tými svadobčanmi, to sa ukáže cestou. Možno nejako odlákame ich pozornosť.“

Zamračil som sa. „Odlákame ich pozornosť?“

„Carter, neboj sa,“ dohovárala mi. „Dopadne to dobre. Lepší nápad aj tak nemáš, nie?“

Problém bol v tom, že som ho fakt nemal.

Človek by povedal, že mágia všetko zjednoduší. V skutočnosti však veci skôr komplikuje. Vždy sa nájde milión dôvodov, prečo to alebo ono kúzlo v nejakej situácii nefunguje. Alebo ho prekazí iná mágia – ako tie ochranné kúzla tu v múzeu.

Nevedeli sme, kto ich nastražil. Možno sa medzi personálom skrýval mág, čo by nebolo nič zvláštne. Aj náš oco používal doktorát z egyptológie ako krytie, aby získal prístup k artefaktom. A Brooklynské múzeum malo navyše najväčšiu zbierku magických egyptských zvitkov na svete. To preto sa strýko Amos usídlil v Brooklyne – plno mágov mohlo mať dôvod strážiť poklady múzea a nastražiť pasce.

Nech už to bolo akokoľvek, dvere a okná chránili dosť nepríjemné kliatby. Nedokázali sme otvoriť magický portál do expozície

ani prinútiť aportovacích vešebtov – čarovné hlinené sochy, ktoré nám slúžili v knižnici –, aby nám zabezpečili, čo potrebujeme.

Museli sme sa horko-ťažko dostať dovnútra a zase von. A ak spravíme chybu, ktovie, aké prekliatie rozpútame: strážne obludy, morové rany, požiar, výbušné oslíky (nesmej sa, tie sú strašné).

Jediný nezabezpečený východ predstavovala kupola nad sálou. Zrejme sa nebáli, že by zloději nechali exponáty vyplávať otvorom v dvanásťmetrovej výške. Alebo sa tam možno nejaká pasca predsa len nachádzala, ale taká dobre utajená, že sme ju neobjavili.

V každom prípade sme to museli skúsiť. Na tú krádež – pardon, pôžičku – nám zostával len dnešný večer. A potom päť dní na zistenie, ako tú vec použiť. Milujem šibeničné termíny.

„Tak ideme do toho a vymyslíme niečo po ceste?“ spýtala sa Sadie.

Pozrel som sa na svadobčanov pod nami a dúfal, že im ten slávnostný večer nepokážime. „Asi áno.“

„Super,“ prikývla Sadie. „Chufu, ty zostaň tu a stráž. Až nás uvidíš, ako sa blížime, otvoríš kupolu, dobre?“

„Agh!“ prisvedčil pavián.

Zabrnelo mi v zátylku. Niečo mi vravelo, že táto krádež nebude hračka.

„Ideme,“ zavelil som. „Pozrieme sa, ako sa darí Jas a Waltovi.“

Spustili sme sa na rímsu pri druhom podlaží, kde sa nachádzali egyptské zbierky.

Jas a Walt postupovali výborne. Lepiacou páskou pripevnili okolo okraja okna štyri sošky Horových synov a namaľovali na sklo hieroglyfy proti kliatbam a poplašnému zariadeniu smrteľníkov.

Keď sme so Sadie pristáli vedľa nich, zdalo sa, že preberajú niečo dôležité. Jas držala Walta za ruky. Prekvapilo ma to, ale Sadie ešte viac. Zajačala, akoby šliapla na myš.

[Ale áno, zajačala si. Ja som pri tom bol.]

Čo ju na tom štválo? No, hneď po Novom roku, keď sme spoločne vypustili náš amulet džed, aby sme privolali decká s magickým potenciálom, Jas a Walt prišli ako prví. Trénovali s nami už

sedem týždňov, dlhšie než všetci ostatní chalani a baby, takže sme ich celkom dobre poznali.

Jas je roztlieskavačka z Nashvillu. Jas je skratka jej skutočného mena Jasmine, ale ak sme nechceli, aby nás premenila na kríky, nesmeli sme jej tak hovoriť. Je pekná, ako blondavé roztlieskavačky bývajú – nie práve môj typ –, ale človek ju musí mať rád, pretože je ku všetkým milá a vždy ochotná pomôcť. Navyše má talent na liečebnú mágiu, takže sa hodí mať ju so sebou pre prípad, že by sa niečo pokašľalo, čo sa nám so Sadie stáva asi tak v deväťdesiatich deviatich prípadoch zo sto.

V ten večer mala na hlave čiernu šatku. Na pleci jej visel čaro-
dejnícky vak označený symbolom levej bohyne Sachmet.

Práve hovorila Waltovi: „Niečo vymyslíme,“ keď sme so Sadie pristáli vedľa nich.

Walt sa zatváril rozpačito.

Bol... no, ako by som opísal Walta?

[Nie, vďaka, Sadie. Nebudem hovoriť, že je super. Počkej si, až dostaneš slovo.]

Walt má štrnásť rovnako ako ja, ale je taký vysoký, že vo futbalovom univerzitnom tíme by mohol robiť útočníka. Má na to aj postavu – štíhlu a svalnatú – a veľké nohy. Kožu má hnedú ako káva, o niečo tmavšiu než ja, a vlasy také vyholené, že vyzerajú len ako tieň na lebke. Do tej zimy si vzal len čierne tričko bez rukávov a športové šortky. Nebol to práve typický odev mágov, ale s Waltom sa radšej nikto nehádal. Dorazil ako náš prvý učeň – až zo Seattlu – a bol prirodzený sau – tvorca čarodejných príveskov. Nosil na krku kopu zlatých retiazok s vlastnoručne vyrobenými magickými amuletmi.

Skrátka, bol som presvedčený, že Sadie na Jas žiarli, lebo Walt sa jej páči. No nikdy by to nepriznala, pretože posledných pár mesiacov vzdychala nad iným chlapíkom, do ktorého sa buchla. Vlastne to bol boh.

[Áno, jasné, Sadie. Už s tým prestanem, ale nezaprieš to.]

Keď sme im vtrhli do rozhovoru, Walt okamžite pustil Jas ruky a cúvol. Sadie pozrela z jedného na druhého a snažila sa uhádnuť, o čo ide.

Walt si odkašľal. „Okno je pripravené.“

„Paráda.“ Sadie sa pozrela na Jas. „Ako si to myslela, že niečo vymyslíte?“

Jas zalapala po dychu ako ryba na suchu.

Walt odpovedal za ňu: „Vieš predsa, Reova kniha. My na to prideme.“

„Áno!“ pridala sa Jas. „Reova kniha.“

Stavil by som sa, že klamú, ale bolo mi fuk, či spolu niečo majú. Na nejaké scény nám aj tak nezostával čas.

„Fajn,“ vyhrkol som, než Sadie stihla otvoriť ústa a dožadovať sa nejakého lepšieho vysvetlenia. „Tak sa pustíme do tej zábavy.“

Okno sa otvorilo ľahko. Nijaké čarovné výbuchy. Nijaké sirény. Vydýchol som si, vošiel do egyptského krídla a uvažoval, či sa nám to nakoniec predsa len nepodarí.

Egyptské artefakty vo mne vyvolali všelijaké spomienky. Až do minulého roka som väčšinu svojho života cestoval po svete s ocom, ktorý putoval z múzea do múzea a prednášal o starovekom Egypte. To bolo predtým, než som zistil, že je mág – než oslobodil celú bandu bohov a než sa nám skomplikoval život.

Teraz už som sa nedokázal pozrieť na nijaké egyptské dielo bez toho, aby som s ním necítil osobné spojenie. Striaslo ma, lebo sme práve minuli sochu Hora – boha so sokoľou hlavou, ktorý vlani na Vianoce býval v mojom tele. Prešli sme okolo sarkofágu a ja som si spomenul, ako diabolský boh Sutech v Britskom múzeu uväznil nášho oca do zlatej rakvy. Všade boli obrázky Usira, boha mŕtvych s modrou kožou, a ja som myslel na to, ako sa oco obetoval, aby sa mohol stať novým Usirovým hostiteľom. Práve teraz niekde v čarovnej ríši duata vládne podsvetiu. Nemôžem ani opísať, aké je čudné pomyslieť si pri pohľade na päťtisícročný obrázok modrého egyptského boha: „Áno, to je oco.“

Všetky tie artefakty vyzerali ako rodinné pamiatky: rovnaká palička, ako mala Sadie; obrázok serpopardov, ktoré nás raz napadli; stránka z Knihy mŕtvych s démonmi, ktorých sme osobne stretli. A potom vešebti – čarovné figuríny ožívajúce, keď ich

človek povolá. Pred pár mesiacmi som sa zaľúbil do dievčaťa menom Zia Rašídová, z ktorej sa takisto vykľul taký vešebt.

Prvýkrát sa zaľúbiť nie je nijaká zábava. No keď sa navyše ukáže, že dotyčná je z hlíny a pred očami sa ti rozsype na kúsky, potom sa dá fakt povedať, že z tvojej lásky zostali len trosky.

Prechádzali sme prvou sálou pod veľkým egyptským zverokruhom na strope. Počul som, ako vo veľkej sále napravo od chodby prebieha oslava. Hudba a smiech sa rozliehali po celej budove.

V druhej egyptskej sále sme sa zastavili pred kamenným vlysom veľkým ako brána do garáže. Do kameňa bol vytesaný obrázok netvora ušliapavajúceho ľudí.

„Nie je to gryf?“ spýtala sa Jas.

Prikývol som. „Áno, egyptská verzia.“

To zviera malo levie telo a hlavu sokola, ale jeho krídla nevyzerali ako na bežných obrázkoch gryfov. Namiesto vtáčích krídel sa oblude ťahalo cez chrbát čosi dlhé, vodorovné a ježaté ako dve obrátené oceľové kefy. Ak s nimi vôbec dokázala lietať, museli sa pohybovať asi ako motýlie krídla. Ten vlys bol kedysi farebný. Na chrbte netvora som rozoznal červené a zlaté škvrny, ale aj bez farby vyzeral gryf tajomne živo. Jeho prenikavé oči akoby ma sledovali.

„Gryfovia boli ochrancovia,“ spomenul som si na niečo, čo mi kedysi povedal oco. „Strážili poklady a podobne.“

„Super,“ zamrmlala Sadie. „Takže myslíš, že napádali... hm, napríklad zlodějov, keď sa vlámali do múzea a kradli tam?“

„Je to len vlys,“ utešoval som ju. No pochybujem, že sa niekomu uľavilo. Celá egyptská mágia sa točila okolo premieňania slov a obrazov na skutočnosť.

„Tam!“ ukázal Walt cez sálu. „To je ono. Alebo nie?“

Širokým oblúkom sme obišli gryfa a dorazili k soche uprostred miestnosti.

Ten boh sa týčil do výšky takmer dva a pol metra. Bol vytesaný z čierneho kameňa a oblečený typicky egyptsky: holá hrud', suknička a sandále. Mal tvár barana, rohy, ktoré sa mu počas stáročí trochu poolamovali, a korunu v tvare lietajúceho taniera – slnečný

disk lemovaný hadmi. Pred ním stála oveľa menšia postava človeka. Boh mu držal ruky nad hlavou, akoby mu žehnal.

Sadie zažmurkala na hieroglyfický nápis. Odkedy hostila bohyňu kúzel Eset, mala zvláštne nadanie čítať hieroglyfy.

„CHNM,“ prečítala. „To by sa vyslovilo Chnum, myslím.“

„Áno,“ prikývol som. „Je to tá socha, ktorú potrebujeme. Hor mi povedal, že sa v nej skrýva tajomstvo, ako nájsť Reovu knihu.“

Hor, bohužiaľ, nebol veľmi konkrétny. Keď sme teraz tú sochu našli, vôbec som netušil, ako nám má pomôcť. Prezeral som si hieroglyfy a dúfal, že na niečo narazím.

„Kto je ten krpec pred ním?“ spýtal sa Walt. „Nejaké decko?“

Jas luskla prstami. „Nie, už si spomínam! Chnum vyrábal ľudí na hrnčiarskom kruhu. Podľa mňa tu robí práve to – vyrába z hliny človeka.“

Pozrela sa na mňa, aby som to potvrdil. Úprimne povedané, zabudol som na to. So Sadie sme mali byť učiteľmi, ale Jas si často pamätala viac než ja.

„Áno, správne,“ prikývol som. „Človek z hliny. Presne tak.“

Sadie zazrela na Chnumovu baraniu hlavu. „Vyzerá trochu ako los z toho starého kresleného seriálu Happy Tree Friends.“

„Losí boh to nie je,“ povedal som.

„Ak pátrame po Reovej knihe,“ premýšľala nahlas, „a Re je boh slnka, prečo si tu prezeráme losa?“

Už som niekedy spomínal, že Sadie vie byť pekne otravná?

„Chnum je jedna stránka boha slnka,“ vysvetľoval som. „Re má tri rozdielne osobnosti. Ráno je to skarabeus Cheprer, cez deň Re a večer, keď odchádza do podsvetia, boh s baraňou hlavou Chnum.“

„To je domotané,“ vzdychla si Jas.

„Ani nie,“ odvrkla jej Sadie. „Aj Carter má rozličné podoby: ráno zombi, poobede leňoch a večer...“

„Sadie,“ skočil som jej do reči, „zavri zobák.“

Walt sa poškriabal na brade. „Podľa mňa má Sadie pravdu. Bude to los.“

„Vďaka,“ naparovala sa Sadie.

Walt sa na ňu rozpačito usmial, ale stále sa tváril zamyslene, akoby ho niečo trápilo. Všimol som si, že Jas ho ustarostene sleduje, a zamyslel som sa, o čom asi spolu predtým hovorili.

„Prestaňte už s tým losom,“ zavrčal som. „Musíme tú sochu dostať do domu. Má v sebe nejaký návod...“

„No ako ho nájdeme?“ zaujímalo Walta. „A stále si nám nevyvetlil, prečo tak veľmi potrebujeme tú Reovu knihu.“

Zaváhal som. Plno vecí sme našim učňom ešte neprezradili, dokonca ani Waltovi a Jas – napríklad, že o päť dní môže nastať koniec sveta. Také veci totiž dokážu človeka odviesť od tréningu mágie.

„Vysvetlím vám to, až sa vrátim,“ sľúbil som im. „Teraz musíme vymyslieť, ako s tou sochou pohnúť.“

Jas sa zamračila. „Do vaku sa mi asi nezmestí.“

„Čo sa bojíte?!“ zahriakla nás Sadie. „Počúvajte: začarujeme tú sochu levitačným kúzlom. Nejako tých ľudí zabavíme, aby zmizli zo sály...“

„Počkaj.“ Walt sa naklonil a prezrel si menšiu figúrku. Ten chlapík sa usmieval, akoby ho hrozne bavilo, že je vymodelovaný z hliny. „Má amulet. Skarabea.“

„To je bežný symbol,“ odbil som ho.

„Jasné...“ Walt si prešiel rukou po vlastnej zbierke amuletov. „No skarabeus symbolizuje Reovo znovuzrodenie, nie? A tá socha ukazuje, ako Re tvorí nový život. Možnože ju celú ani nepotrebuje. Možno je návod...“

„Páni!“ Sadie vytiahla paličku. „Paráda!“

Chystal som sa vyhrnúť: „Sadie, nie!“ No, samozrejme, nepomohlo by mi to. Sadie ma nikdy nepočúvne.

Zaklopala na amulet. Chnumovi sa rozžiarili ruky. Hlava menšej sochy sa rozdelila na štyri časti ako vrch raketového sila a z krku jej vyšiel zažltnutý zvitok papyrusu.

„Voilà,“ pyšne vydýchla Sadie.

Zasunula si paličku do vaku a schmatla zvitok, práve keď som skríkol: „Môže to byť pasca!“

Ako som povedal, nikdy ma nepočúvne.

Len čo vyšklbla zvitok zo sochy, celá miestnosť zadunela. V sklenených vitrínach sa objavili trhliny.

Sadie zhĺkla a zvitok v ruke jej vzbĺkol. Nezdalo sa, že tie plamene ničia papyrus ani že to Sadie bolí. No keď sa ich pokúsila striasť, preskočil príзраčný biely oheň na najbližšiu vitrínu a hnal sa po miestnosti ako po benzínovej stope. Dostal sa k oknám, na skle zahoreli biele hieroglyfy a predpokladám, že tam spustili tonu ochranných kúziel a kliatob. Potom plamene zachvátili veľký vlys pri vchode do sály. Kamenná doska sa divoko otriasla. Rezby na druhej strane som nevidel, ale začul som chrapľavý výkrik – znel ako škrekot poriadne veľkého a poriadne našťavaného papagája.

Walt vytiahol palicu. Sadie mávala horiacim zvitkom, akoby sa jej prilepil k ruke. „Dajte zo mňa preč tú vec! Za toto vôbec nemôžem!“

„Ehm...“ Jas vytiahla paličku. „Čo to bolo za zvuk?“

Zamrazilo ma.

„Podľa mňa Sadie práve zistila, ako rozptýlime tých svadobčanov,“ vydýchol som.

C

A

R

T

E

R

2. Skrotíme trojtonového kolibríka

Pred pár mesiacmi by to bolo iné. Sadie by stačilo povedať jediné slovo a vyvolala by priam vojnový výbuch. Ja by som sa obalil čarovným bojovým stelesnením boha a takmer nič by ma nedokázalo poraziť.

Lenže vtedy sme boli celkom spojení s bohmi – ja s Horom a Sadie s Eset. Potom sme sa tej sily vzdali, pretože bola skrátka príliš nebezpečná. Kým sa nenaučíme lepšie ovládať svoje schopnosti, mohli by sme sa zo spojenia s egyptskými bohmi zblázniť alebo doslova vyhorieť.

Takže nám zostávala len naša obmedzená mágia, čo nám sťažovalo vykonať niečo dôležité – ako napríklad prežiť, keď sa zobudí nejaká obluda a pokúsi sa nás zabiť.

Gryf sa ukázal v celej svojej kráse. Bol dvakrát väčší než normálny lev a červenožlatý kožuš mu pokrýval vápencový prach. Z jeho chvosta trčali ostré perá, ktoré vyzerali tvrdé a nabrúsené ako dýky. Jediným švihnutím rozdrvil kamennú dosku, z ktorej sa vynoril. Ježaté krídla sa mu na chrbte vztýčili. Keď sa pohol, rozochveli sa tak rýchlo, až sa rozmazali a rozhučali ako krídla najväčšieho a najdravšieho kolibríka na svete.

Gryf uprel hladné oči na Sadie. Ruku so zvitkom jej stále obaľovali biele plamene a zdalo sa, že to netvora provokuje. Počul som už

dosť sokolieho škriekania – párkrát som predsa bol sokolom osobne –, ale keď toto stvorenie otvorilo zobák, zavrešťalo tak, až sa roztriasli okná a vlasy mi od hrôzy vstali dupkom.

„Sadie,“ vyhrkol som, „pusť ten zvitok!“

„A ako asi? Prilepil sa mi na ruku!“ spustila. „A navyše horím! To som ti ešte nepovedala?“

Prízračný oheň teraz skákal po všetkých oknách a artefaktoch. Zvitok akoby uvoľnil zásoby egyptskej mágie v miestnosti a mne došlo, že je zle. Walt a Jas stáli ako obarení. Nemohol som im to vyčítať – toto bolo ich prvé stretnutie so skutočnou obludou.

Gryf spravil krok smerom k mojej sestre.

Stál som vedľa nej a rozhodol som sa vyskúšať jediný kúzelnícky trik, ktorý mi zostával. Siahol som do duata a vytiahol z riedkeho vzduchu svoj meč – egyptský chopeš so zlovestne ostrým a zakriveným ostrím.

Sadie vyzerala s tou rukou a horiacim zvitkom dosť hlúpo, ako nejaká rozohnená Socha slobody, ale voľnou rukou sa jej podarilo povolať si hlavnú obrannú zbraň – poldruhametrovú palicu s vyrezávanými hieroglyfmi.

Zajačala: „Nevie tu niekto, ako sa bojuje s gryfmi?“

„Vyhýbaj sa tomu ostrému,“ navrhol som jej.

„Tak to ti pekne ďakujem za radu.“

„Walt!“ zakričal som. „Skontroluj všetky okná. Skús, či sa nedajú otvoriť.“

„S... sú začarované.“

„Jasné. No ak sa pokúsime zmiznúť cez hlavnú sálu, gryf nás zožerie, ešte než sa tam dostaneme.“

„Skúsím tie okná.“

„Jas,“ obrátil som sa na Jasmine, „pomôž mu.“

„Tie znaky na oknách,“ zamrmala Jas. „Už – už som ich niekde videla...“

„Švihaj!“ zreval som.

Gryf skočil a krídla mu zahučali ako reťazová píla. Sadie vyhodila palicu, tá sa vo vzduchu premenila na tigra a s vytiahnutými pazúrmí sa vrhla na netvora.

Lenže na toho to nespravilo nijaký dojem. Zrazil tigra, zaútočil ako blesk a otvoril zobák. Glg! Gryf prehltol, odgrgol si a tiger v ňom zmizol.

„To bola moja obľúbená palica!“ naštvála sa Sadie.

Gryf sa otočil ku mne.

Pevne som zovrel meč. Ostrie sa rozžiarilo. Zatúžil som mať zase v hlave Horov hlas, aby ma povzbudil. Keď má človek osobného boha vojny, hrá sa mu na hrdinu ľahšie.

„Walt!“ zakričal som. „Ako to ide s tým oknom?“

„Snažím sa,“ odsekol.

„Po... počkaj,“ nervózne vyhrkla Jas. „To sú symboly Sachmet. Počkaj, Walt!“

Potom sa zomlelo strašne veľa vecí naraz. Walt otvoril okno, prevalila sa cez neho vlna bieleho ohňa a zrazila ho na zem.

Jas sa k nemu rozbehla. Gryf o mňa okamžite stratil záujem. Ako každý dobrý predátor sa zameral na pohyblivý cieľ – na Jas – a vrhol sa na ňu.

Ja som zaútočil. Lenže namiesto toho, aby gryf zdrapil našich kamošov, prehnal sa priamo ponad Walta a Jas a narazil do okna. Jas odtiahla Walta z cesty, zatiaľ čo gryf ako blázon mlátil a hrýzol biele plamene.

Snažil sa biť s tým ohňom. Chniapal do vzduchu. Otočil sa a zrazil vitrínu s vešebtmi. Chvostom rozdrvil na kusy jeden sarkofág.

Neviem, čo mi to napadlo, ale zajačal som naňho: „Prestaň!“

Gryf stuhol. Otočil sa ku mne a naštvane zakrákal. Stena bieleho ohňa sa prehнала okolo a zostala plápať v rohu miestnosti, takmer akoby zbierala sily. Potom som si všimol, že sa spájajú ďalšie ohne a tvoria sa z nich horiace postavy pripomínajúce ľudí. Jedna sa pozrela priamo na mňa a ja som zacítil nepochybnú auru zla.

„Carter, zabav ho.“ Sadie si tie ohnivé postavy zrejme nevšimla. Nespúšťajúc oči z gryfa, vytiahla z vrecka kus čarovného povrazu. „Keby som sa dostala dosť blízko...“

„Sadie, počkaj.“ Snažil som sa pochopiť, čo sa vlastne deje.

Walt ležal na chrbte a triasol sa. Oči mu bielo žiarili, akoby ten oheň vníkol do jeho vnútra. Jas nad ním kľáčala a drmolila liečivé kúzlo.

„Grrr!“ žalostne zakrákal gryf, akoby žiadal o povolenie pohnúť sa – akoby počúvol môj rozkaz, ale vôbec sa mu nepáčil.

Tie ohnivé postavy vyzerali čoraz jasnejšie a pevnejšie. Napočítal som ich sedem, pomaly sa im tvorili ruky a nohy.

Sedem postáv... Jas hovorila niečo o symboloch Sachmet. Obľiala ma hrôza, keď som si uvedomil, aká kliatba v skutočnosti chráni múzeum. Gryfa sme oslobodili len náhodou. Naozajstný problém spočíval v niečom inom.

Sadie hodila povraz.

„Počkaj!“ vyštekol som, ale neskoro. Čarovný povraz zasvišťal vo vzduchu, vyrástlo z neho lano a zamierilo ku gryfovi.

Ten rozhorčene zakrákal a skočil po planúcich postavách. Rozprchli sa a rozpútala sa všeobecná ničivá naháňacka.

Gryf sa hnal po sále, kmitajúc krídlami. Vitríny sa otriasali. Siéry smrteľníkov jačali. Kričal som na gryfa, aby s tým prestal, ale tentoraz zbytočne.

Kútikom oka som zachytil, že Jas sa zrútila, možno vysilená hojivým kúzlom.

„Sadie,“ zakričal som, „pomôž jej!“

Sadie sa rozbehla k Jas. Ja som naháňal gryfa. Keď som v tom čiernom pyžame a so žiariacim mečom v ruke zakopával o rozbité exponáty a chrľil kliatby na obrovskú mačku kríženú s kolibríkom, musel som vyzerieť ako úplný idiot.

Práve keď sa mi zdalo, že horšie to už ani nemôže byť, vynorilo sa spoza rohu pár svadobčanov, aby zistili, čo je to za rachot. Spadli im sánky. Jedna ženská v ružových šatách zajačala.

Sedem bielych ohnivých tvorov sa prehnalo priamo cez svadobčanov a tí sa na mieste zrútili. Ohniváci pokračovali ďalej, zahli za roh smerom k veľkej sále. Gryf sa rútil za nimi.

Obzrel som sa za Sadie, ktorá kľáčala nad Jas s Waltom. „Ako sú na tom?“

„Walt sa už preberá,“ oznámila mi, „ale Jas je mimo.“

„Až budete môcť, prídte za mnou. Myslím, že toho gryfa zvládnem.“

„Šibe ti, Carter? Sú zranení a ja mám na ruke horiaci zvitok. Okno je otvorené. Pomôž mi dostať Jas a Walta odtiaľto!“

Mala pravdu. Bola to možno naša jediná šanca, ako dostať kamošov von živých. Lenže už som vedel, čo sú zač tí siedmi ohniváci, a že ak sa za nimi nepustím, doplatí na to plno nevinných ľudí.

Zamrmľal som egyptskú nadávku a rozbehol som sa na svadobnú hostinu.

V hlavnej sále vládol chaos. Hostia tam pobehovali, jačali a vrážali do stolov. Nejaký chlapík v smokingu spadol do torty a metal sa v nej s plastovými figúrkami ženícha a nevesty nalepenými na zadku. Jeden hudobník sa pokúšal utiecť aj s bubnom narazeným na nohe.

Biele ohne už tak spevneli, že som rozoznal ich obrysy – niečo medzi psami a ľuďmi s dlhšími rukami a krivými nohami. Keď sa hnali po sále a vyhýbali sa stĺpom okolo tanečného parketu, žiarili ako prehriaty plyn. Jeden prešiel priamo cez družičku. Oči jej mliečne zbeleli, zviezla sa na zem, roztriasla sa a rozkašľala.

Aj ja by som sa bol najradšej schúlil do kľbka. Nepoznal som nijaké čary, ktorými by sa s tými vecami dalo bojovať, a ak sa ma niektorá dotkne...

Odzrazu sa zniesol dolu gryf a hneď za ním Sadin čarovný povraz, ktorý sa ho stále snažil spútať. Gryf chňapol po jednej ohnivej oblude, na jeden raz ju prehltol a letel ďalej. Z nozdier mu vyrazili chuchvalce dymu, ale nezdalo sa, že by mu zhltnutie toho ohňa nejako ublížilo.

„Hej!“ zakričal som.

Až neskôr mi došlo, akú som spravil chybu.

Gryf sa ku mne otočil a to ho spomalilo tak, že sa mu Sadin povraz stihol omotať okolo zadných nôh.

„Krááák!“ Gryf narazil do bufetového stola. Povraz sa pretiahol, omotával sa mu okolo tela a vysokorýchlostné krídla rozsekávali stôl, podlahu a tanieri s chlebičkami ako šialená drvička odpadu.

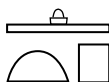
Svadobčania mizli zo sály. Väčšina zamierila k výťahom, ale desiatky ich ležali v bezvedomí na dlážke alebo sa triasli v záchvate s bielo žiariacimi očami. Ďalší hostia uviazli pod kopami trosiek. Jačali sirény a tie biele ohne – už len šesť – stále neovládateľne vystrájali.

Rozbehol som sa ku gryfovi, ktorý sa váľal na zemi a márne sa snažil zahryznúť do povrazu. „Upokoj sa,“ zakričal som naňho, „nech ti môžem pomôcť, ty ťulpas!“

„Šííí!“ Gryfov chvost mi zasvišťal nad hlavou a takmer ma o ňu pripravil.

Poriadne som sa nadýchol. Bol som predovšetkým bojový mág. Kúzla s hieroglyfmi mi nikdy veľmi nešli, ale namieril som meč na obludu a predniesol: „Ha-tep.“

Vo vzduchu, priamo na špičke môjho meča, zahorel zelený hieroglyf – symbol pre „upokoj sa“:

Gryf sa prestal metať. Vírenie krídel sa spomalilo. V sieni stále vládol zmätok, ale ja som sa snažil zachovať pokoj a pomaly som sa vybral ku gryfovi.

„Spoznávaš ma?“ Vystrel som ruku a nad dlaňou mi zahorel ďalší symbol – ten viem privolať vždy – Horovo oko:

„Si posvätné Horovo zviera, nie? Preto ma počúvaš.“

Gryf zaškúľil na znak boha vojny. Našuchoril si perie na krku a nespokojne zašiekal, zmietajúc sa pod povrazom, ktorý sa mu pomaly omotával okolo tela.

„Áno, ja viem,“ chlácholil som ho. „Moja sestrička je trdlo. Len počkaj. Rozviažem ťa.“

Sadie niekde za mnou zajačala: „Carter!“

Otočil som sa a zbadal, že sa ku mne tacká spolu s Waltom a medzi sebou vlečú Jas. Sadie s tým planúcim zvitkom v ruke stále vyzerala ako Socha slobody. Walt sa ako-tak držal na nohách a oči mu už nežiarili, ale Jas padala dopredu, akoby jej zrôsolvateli všetky kosti v tele. Vyhli sa ohnivému prízraku aj niekoľkým šíaleným svadobčanom a nejakým zázrakom sa im podarilo prejsť cez sálu.

Walt civel na gryfa. „Ako si ho upokojil?“

„Gryfovia slúžia Horovi,“ vysvetlil som mu. „V bitkách ťahali jeho voz. Asi vycítil, že som s Horom spojený.“

Gryf netrpezlivo zakrákal, švihol chvostom a zrazil kamenný stĺp.

„Mne sa veľmi pokojný nezdá,“ prehodila Sadie. Pozrela na sklenenú kupolu o dvanásť metrov vyššie, odkiaľ na nás divoko mávala drobná Chufuova postavička. „Musíme Jas okamžite dostať preč,“ vyhlásila.

„Mne nič nie je,“ zašepkala Jas.

„Ale je,“ oponoval jej Walt. „Carter, ona zo mňa toho ducha vytiahla, ale takmer ju to zabilo. Je to nejaký démon choroby...“

„Bau,“ doplnil som. „Diabolský duch. Tí siedmi sa volajú...“

„... Sachmetine šípy,“ vydýchla Jas a potvrdila moje najhoršie obavy. „Sú to duchovia pohromy zrodení z bohyně. Musím ich zastaviť.“

„Musíš odpočívať,“ okríkla ju Sadie.

„Presne tak,“ pridala som sa k nej. „Sadie, daj tomu gryfovi dole povraz a...“

„Nemáme čas,“ naliehala na nás Jas. Bauovia sa zväčšovali a boli čoraz jasnejší. Pri ich prechode cez sálu klesali k zemi ďalší svadobčania.

„Ak bauov nezastavím, zomrú,“ varovala nás Jas. „Dokážem usmerniť Sachmetinu moc a zahnať ich naspäť do duata. Som na to trénovaná.“

Zaváhal som. Také veľké kúzlo Jas nikdy neskúšala. A uzdravenie Walta ju vyčerpalo už dosť. Lenže na toto bola fakt cvičená.

Možno to vyzerá čudne, že liečitelia študujú cestu Sachmet, ale keďže to bola bohyňa ničenia, nákazy a núdze, malo zmysel učiť sa ovládnuť jej sily – vrátane bauov.

Okrem toho som si nebol stopercentne istý, že ak gryfa oslobodím, dokážem ho aj skrotiť. Stále hrozilo, že sa naštve a zhltnie nás namiesto duchov.

Vonku čoraz hlasnejšie kvílili policajné sirény. Dochádzal nám čas.

„Nemáme na výber,“ trvala na svojom Jas.

Vytiahla paličku a potom – na Sadino veľké prekvapenie – pobozkala Walta na líce. „Zvládneme to, Walt. Nevzdávaj sa.“

Jas vytiahla zo svojho čarodejníckeho vaku ešte niečo – voskovú figúrku – a vtisla ju mojej sestre do voľnej ruky. „Čoskoro to budeš potrebovať, Sadie. Škoda, že ti nemôžem pomôcť viac. Až príde čas, pochopíš, čo robiť.“

Myslím, že som ešte nevidel, aby Sadie stratila reč tak ako vtedy.

Jas sa rozbehla do prostriedku sály, dotkla sa paličkou zeme a namaľovala okolo seba ochranný kruh. Z vaku vytiahla malú sošku svojej patrónky, bohyne Sachmet, a podržala ju vo vzduchu.

Začala čosi drmoliť. Okolo nej sa rozžiarilo červené svetlo. Z kruhu vyrazili úponky energie a rozliezali sa po sále ako konáre stromu. Začali víriť, najprv pomaly, potom rýchlejšie, až magický prúd chytil bauov a donútil ich letieť rovnakým smerom. Ťahal ich do stredu. Duchovia v snahe ubrániť sa kúzlu divoko zavýjali. Jas sa ledva držala na nohách, ale ďalej odriekavala zaklínadlo, až sa jej tvár leskla od potu.

„Nemôžeme jej pomôcť?“ spýtal sa Walt.

„Grrr!“ zachrčal gryf, čo zrejme znamenalo: „Haló! Ja som tu!“

Sirény jačali tak nahlas, akoby boli už priamo pred budovou. Na chodbe pri výťahu niekto cez megafón vyzýval posledných svadobčanov, aby opustili budovu – akoby ich bolo treba presviedčať. Dorazili policajti. Ak nás chytia, bude sa nám to ťažko vysvetľovať.

„Sadie,“ spustil som, „priprav sa. Zložíš gryfovi povraz. Walt, máš ten amulet s loďou?“

„Amulet? Áno. Ale nie je tu voda.“

„Jednoducho zavolaj loď!“ Zalovil som vo vreckách a našiel svoj magický povraz. Vyslovil som zaklínadlo a odrazu som držal v ruke asi šesť metrové lano. Uprostred som spravil slučku, akoby to bola obrovská kravata, a opatrne som sa priblížil ku gryfovi.

„Šííí!“ spýtal sa.

Pristúpil som k nemu bližšie, premýšľajúc nad tým, ako rýchlo by ma tým zobákom prehryzol, keby chcel, a hodil som mu slučku na krk.

Potom sa niečo pokazilo. Čas sa spomalil. Tie červené vírivé pramene Jasinho kúzla sa začali lenivo krútiť, akoby sa vzduch zmenil na sirup. Krik a sirény sa zmenili na vzdialený hluk.

Nepodarí sa ti to, zasyčal nejaký hlas.

Otočil som sa a ocitol sa zoči-voči jednému bauovi.

Vznášal sa vo vzduchu kúsok odo mňa s takmer celkom ostrými planúcimi bielymi obrysami. Vyzeral, akoby sa smial, a ja by som bol prisahal, že som tú tvár už niekedy videl.

Chaos je príliš mocný, chlapče, povedalo mi to stvorenie. Svet sa točí mimo tvojej kontroly. Ukonči to svoje ťaženie!

„Čuš!“ zavrčal som, ale srdce mi divoko búšilo.

Nikdy ju nenájdeš, posmieval sa mi duch. Spí na mieste červeného piesku, ale ak budeš v tom svojom márnom ťažení pokračovať, umrie tam.

Cítil som sa, akoby mi po chrbte liezla tarantula. Ten duch hovoril o Zii Rašídovej – skutočnej Zii, po ktorej som pátral už od Vianoc.

„Nie!“ zahučal som. „Klameš.“

Ale choď, chlapče. Už sme sa stretli.

„Drž zobák!“ Povolal som Horovo oko a duch zasyčal. Čas sa zase zrýchlil. Červené úponky Jasinho kúzla sa omotali okolo jačieho baua a stiahli ho do víru.

Nikto si zrejme nevšimol, čo sa práve stalo.

Sadie všetkých bránila, oháňala sa po bauoch blčiacim zvikom, kedykoľvek sa priblížili. Walt položil svoj amulet lode na zem a predniesol rozkaz. Trvalo to sotva pár sekúnd a amulet podobne ako hračky, ktoré napučia vo vode, narástol do podoby egyptskej trstinovej lode, tróniacej na troskách bufetového stola.

Trasúcimi sa rukami som vzal oba konce gryfovej povrazovej kravaty, jeden som priviazal k prove lode a druhý ku korme.

„Carter, pozri!“ zakričala na mňa Sadie.

Otočil som sa práve včas, aby som zbadal záblesk oslepujúceho červeného svetla. Celý vír sa zrútil sám do seba a vtiahol všetkých šesť bauov do kruhu, ktorý stvorila Jas. Svetlo pohaslo. Jas omdlela a jej palička a soška Sachmet sa jej v rukách premenili na prach.

Rozbehli sme sa k nej. Oblečenie jej tlelo. Nevedel som, či dýcha.

„Odneste ju do lode,“ zavelil som. „Musíme odtiaľto vypadnúť.“

Z výšky nad nami som začul slabé zavrčanie. Chufu otvoril kupolu. Naliehavo gestikuloval a oblohu nad ním križovali svetlomety. Múzeum zrejme obkľúčili pohotovostné vozidlá.

Po celej sále sa začínali svadobčania preberať z bezvedomia. Jas ich zachránila, ale za akú cenu? Odniesli sme ju k lodi a vystúpili na palubu.

„Pevne sa držte,“ varoval som ich. „Nie je to veľmi vyvážené. Ak sa to prevráti...“

„Hej!“ ozval sa za nami hlboký mužský hlas. „Čo to tam... hej! Počkajte!“

„Sadie, povraz, rýchlo!“ zahučal som.

Luskla prstami a povraz, ktorým bol omotaný gryf, sa rozplynul.

„Ideme!“ zakričal som. „Hore!“

„Šíí!“ Gryf roztúroval krídla do vysokých otáčok. Zdvihli sme sa do vzduchu, loď sa bláznivo zaknísala a zamierila priamo k otvorenej kupole. Gryf si našu váhu ani nevšimol. Loď stúpala tak rýchlo, že Chufu musel poriadne vyskočiť, aby sa dostal na palubu. Stiahol som ho do lode a krčovitane sme sa chytli, aby sme sa neprevrhli.

„Agh!“ frflal pavián.

„Áno,“ prikývol som. „Vraj jednoduchá akcia.“

Na druhej strane, tak to v rodine Kanovcov chodí. Toto bol najľahší deň z tých, ktoré nás čakali.

Náš gryf nejako vedel, kadiaľ sa má vybrať. Víťazne zaškriekal

a rozletel sa do chladnej daždivej noci. Kým sme mierili k domovu, Sadin zvitok horel čoraz jasnejšie. Keď som sa pozrel dole, na všetkých brooklynských strechách pod nami svietili prízračné biele ohne.

Začínal som uvažovať, čo sme to vlastne ukradli – či je to vôbec tá správna vec, alebo sa tým všetko len zhorší. V každom prípade som mal pocit, že sme pokúšali šťastie až príliš.

3. Zmrzlinár plánuje našu smrť

S
A
D
I
E

Zvláštne, ako ľahko človek zabudne, že mu horí ruka.

Aha, pardon. Tu Sadie. Hádam si si nemyslel, že nechám svojho bračeka tárať donekonečna! Také strašné prekliatie si nezaslúži nikto.

Len čo sme dorazili naspäť do brooklynského domu, všetci sa nahrnuli ku mne, pretože som mala ruku prilepenú k horiacemu zvitku.

„Mne nič nie je!“ tvrdila som. „Postarajte sa o Jas!“

Úprimne povedané, občas mi štipka pozornosti neprekáža, ale teraz nešlo o mňa. Pristáli sme na streche domu, ktorý sám osebe vyzerá čudne – ako päťposchodová kocka z vápenca a ocele, niečo ako kríženec medzi egyptským chrámom a umeleckým múzeom, usadený navrchu opusteného skladu na brooklynskom nábreží. Nehovoriac o tom, že to sídlo magicky bliká a pre normálnych smrteľníkov je neviditeľné.

Celý Brooklyn pod nami bol v plameňoch. Keď sme leteli z múzea, zostávala po tom mojom otravnom čarovnom zvitku široká stopa príзраčných plameňov. V skutočnosti nič nevzbĺklo a tie plamene nepálili, ale aj tak sme vyvolali dosť slušnú paniku. Sirény kvílili, ľudia sa tlačili na uliciach a civeli na horiace strechy. Okolo krúžili helikoptéry s reflektormi.

A akoby to nestačilo, braček sa naťahoval s gryfom – pokúšal sa mu odviazať rybársku loď z krku a bránil tej oblude zožrať našich učňov.

No a k tomu všetkému Jas – naša hlavná starosť. Zistili sme, že stále dýcha, ale zdalo sa, že upadla do nejakej kómy. Keď sme jej otvorili oči, bielo žiarili – a to nebýva dobré znamenie.

Počas cesty loďou na nej Chufu skúšal svoju vychýrenú paviániu mágiu – tlačkal ju po čele, vydával rozličné nechutné zvuky a snažil sa jej napchať do úst cukrík. Určite si myslel, že jej pomáha, ale jej stav sa ani trochu nezlepšil.

Teraz sa jej ujal Walt. Opatrne ju zdvihol a položil na nosidlá, prikryl ju dekami a hladkal ju po vlasoch, zatiaľ čo sa k nám zbíhali naši ďalší učni. Neprekážalo mi to. Vôbec mi to neprekážalo.

Ani trochu ma nezaujímalo, aký je v mesačnom svetle pekný, aké má v tom tričku bez rukávov svalnaté ruky, ako sa dnes s Jas držal za ruky ani...

Pardon. Nejakto som sa dala uniesť myšlienkami.

Zvalila som sa v zadnej časti strechy a pripadala som si úplne vyštavená. Pravá ruka ma od toho dlhého držania papyrusu celá svrbela. Čarovné plamene ma štekli na prstoch.

Zašmátrala som v ľavom vrecku a vytiahla voskovú figúrku, ktorú mi dala Jas. Bola to jedna z jej liečivých sošiek, používala ich na vyhánanie chorôb a kliatob. Voskové figúrky väčšinou nepripomínajú nikoho konkrétneho, ale na tejto si Jas dala záležať. Očividne mala slúžiť na liečenie jednej jedinej osoby, čo znamenalo, že má viac sily a mala by sa odložiť na príležitosť, keď dotýčnému pôjde o život. Spoznala som kučeravé vlasy, tvár, meč v rukách tej figúrky. Jas jej dokonca hieroglyfmi napísala na prsia meno: Carter.

„Čoskoro to budeš potrebovať,“ povedala mi.

Pokiaľ som vedela, Jas nebola veštkyňa. Nevedela predpovedať budúcnosť. Tak čo tým myslela? Ako mám vedieť, kedy figúrku použiť? Cívela som na miniatúrneho Cartera a mala som hrozný pocit, že bračekov život doslova držím v rukách.

„Si v poriadku?“ ozval sa ženský hlas.

Rýchlo som figúrku schovala.

Stála nado mnou moja stará kamarátka Bastet. Nepatrne sa usmievala, žlté oči sa jej leskli, čo mohlo znamenať, že si o niečo robí starosti, ale aj to, že sa na niečom dobre baví. Pri mačacej bohyňi sa to ťažko rozlišuje. Čierne vlasy si stiahla dozadu do vrkoča. Mala na sebe svoju obvyklú kombinézu s leopardím vzorom, akoby sa chystala predviesť salto vzad. A to by určite aj dokázala. Ako vravím, pri mačkách človek nikdy nevie.

„Áno,“ zaklamala som. „Len...“ Bezmocne som mávla horiacou rukou.

„Hm.“ Zdalo sa, že Bastet ten zvitok znervózňuje. „Uvidíme, čo s tým môžem urobiť.“

Kľakla si ku mne a začala odriekavať zaklínadlo.

Napadlo mi, aké je čudné, že sa ma tu snaží začarovať moja bývalá mačka. Bastet sa roky tvárila ako môj maznáčik Mafin. Vôbec som netušila, že na mojom vankúši sa v noci povaluje bohyňa. Bastet sa premenila, až keď náš oco oslobodil v Britskom múzeu celú partiu bohov.

Povedala nám, že na mňa dozerala šesť rokov, odvtedy, čo ju naši pustili z cely v duate. Mala v nej naveky bojovať s hadom chaosu Apopom. Je to na dlhé rozprávanie, ale mama predvídala, že Apop nakoniec z väzenia utečie, čo bude znamenať súdny deň. Keby s ním Bastet ďalej bojovala sama, zničilo by ju to. A mama si myslela, že ak Bastet oslobodí, mohla by mačacia bohyňa zohrať dôležitú úlohu v nadchádzajúcej bitke s chaosom. A tak ju naši pustili z cely, skôr než ju stihol Apop premôcť. Mama pri tom otváraní a zatváraní Apopovho väzenia zomrela. A Bastet sa našim, samozrejme, cítila byť zaviazaná. Stala sa mojou ochrankyňou.

A tak mne a Carterovi robila opatrovateľku, spoločníčku na cestách a niekedy aj osobnú kuchárku (pozor: keby ti niekedy ponúkala ako špecialitu dňa Friskies, bráň sa).

Lenže kocúr Mafin mi chýbal aj tak. Občas som mala čo robiť, aby som sa udržala, nepoškrabkala Bastet za ušami a nehodila jej nejakú chrumkavú mačaciu pochúťku. No bola som rada, že už nechce spať na mojom vankúši. To k šťastiu fakt nepotrebujem.

Bastet dodrmolila a plamene zaprskali a zhasli. Zovretie povolilo. Papyrus mi spadol na kolená.

„Chvalabohu,“ vydýchla som.

„Hádam chvála bohyni,“ opravila ma. „Rado sa stalo. Nemôžeme dopustiť, aby Reove sily rozsvietili celé mesto, nie?“

Rozhliadla som sa. Ohne zmizli. Nočná silueta Brooklynu vyzerala zase ako predtým, až na majáky a davy jačiacich smrteľníkov na uliciach. Keď o tom teraz premýšľam, vlastne to vyzeralo normálne aj tak.

„Reove sily?“ začudovala som sa. „Ja som si myslela, že ten zvitek nás len dovedie k Reovej knihe... A pritom to je naozaj ona?“

Bastet sa zježil vrkoč ako vždy, keď znervóznie. Časom mi došlo, že si tie vlasy splieta, aby nevyzerala ako morská hviezdicca zakaždým, keď sa niečoho zľakne.

„Ten zvitek je... časť knihy,“ vysvetlila. „Ja som ťa varovala. Reova moc sa dá ovládnuť len ťažko. A pri vašej tvrdohlavosti, keď ho chcete stoj čo stoj prebudiť, nabadúce možno spustíte ohne, ktoré také neškodné nebudú.“

„Veď je to tvoj faraón!“ nechápala som. „Ty ho prebudiť nechceš?“

Sklopila oči. Trklo mi, čo za hlúposti to trepem. Re bol Bastetin pán a vládca. Kedysi dávno si ju síce vybral za svoju bojovníčku, ale takisto ju poslal do väzenia, aby tam naveky zamestnávala jeho hlavného nepriateľa Apopa a boh slnka mohol s čistým svedomím odísť na odpočinok. Podľa mňa sa k nej zachoval dosť sebecky.

Vďaka mojim rodičom sa Bastet dostala z väzenia, ale zároveň to znamenalo, že utiekla z boja s Apopom. Nečudo, že by sa cítila nesvoja, keby mala zase stretnúť svojho bývalého pána.

„Najlepšie bude, keď sa porozprávame ráno,“ vyhlásila Bastet. „Potrebuješ si odpočinúť a ten zvitek by sa mal otvárať len za denného svetla, keď sa dá Reova moc ľahšie ovládnuť.“

Hľadela som si na kolená. Z papyrusu sa ešte dymilo. „Ľahšie ovládnuť... akože ma zase nezapáli?“

„Teraz ho pokojne môžeš chytiť,“ ubezpečila ma Bastet. „Pár tisícročí trčal v tme, preto je dosť citlivý a reaguje na každú energiu –